HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

אלא תרומה. בשוגג: **משלם חולין טהורים.** דכתיב (ויקרא כב) ונתן להכהן את הקדש דבר הראוי להיות קדש בפרק כל שעה (פסחים לג.): **בשוגג משלומיו משלומין.** אם בשוגג שילם טומאים כסבור טהורים הם: **במזיד אין משלומיו משלומין.** דקנסינן ליה: **תנא עליו ברכה כו'.**

ואוכלת בגינו תרומה בתרומה דרבנן ת"ש [6]אכל תרומה טמאה משלם חולין טהורים שילם חולין טמאים סומכום אומר משום ר' מאיר בשוגג תשלומיו תשלומין במזיד אין תשלומיו תשלומין וחכמים אומרים אחד זה ואחד זה תשלומיו תשלומין וחוזר ומשלם חולין טהורין והוינן בה במזיד אין תשלומין תבא עליו ברכה דאכל מיניה מידי דלא קחזי ליה בימי טומאתו וקא משלם מידי דקחזי ליה בימי טומאתו ואמר רבא ואמרי לה כדי חסורי מיחסרא והכי קתני [8]אכל תרומה טמאה משלם כל דהו אכל תרומה טהורה משלם חולין טהורין שילם חולין טמאים סומכום אומר משום ר' מאיר בשוגג תשלומיו תשלומין במזיד אין תשלומיו תשלומין וחכ"א [9]בין בשוגג בין במזיד תשלומיו תשלומין וחוזר ומשלם חולין טהורין והא הכא דמדאורייתא תשלומי מעליא הוי דאי מקדש בהו כהן אשה תפסו לה קידושי ואמור רבנן אין תשלומיו תשלומין וקשרינן אשת איש לעלמא מאי אין תשלומין תשלומין דקאמר רבי מאיר דבעי למיהדר שלומי חולין טהורין אי הכי סומכום היינו רבנן אמר רב אחא בריה דרב איקא קנסו שוגג אטו מזיד איכא בינייהו תא שמע [10]דם שנטמא וזרקו בשוגג הורצה במזיד לא הורצה והא הכא דמדאורייתא ארצויי מרצה דתניא [11]על מה הציץ מרצה על הדם ועל הבשר ועל החלב שנטמא בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון בין ביחיד בין בצבור ואמרי רבנן לא הורצה וקא הדר מעייל חולין לעזרה אמר רבי יוסי בר חנינא מאי לא הורצה דקאמר [12]להתיר בשר באכילה אבל בעלים נתכפרו בו סוף סוף קמתעקרא אכילת בשר וכתיב [1]ואכלו אתם אשר כפר בהם מלמד [7]שהכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים [8]א"ל שב ואל תעשה שאני אמר

ואוכלת בגינו תרומה בתרומה דרבנן ת"ש. אכל תרומה טמאה משלם חולין טהורים. **אכל תרומה טמאה משלם חולין טמאים סומכום אומר משום ר' מאיר בשוגג תשלומיו תשלומין במזיד אין תשלומיו תשלומין וחכמים אומרים אחד זה ואחד זה תשלומיו תשלומין וחוזר ומשלם חולין טהורין והוינן בה במזיד אין תשלומין תבא עליו ברכה דאכל מיניה מידי דלא קחזי ליה בימי טומאתו וקא משלם מידי דקחזי ליה בימי טומאתו ואמר רבא ואמרי לה כדי חסורי מיחסרא והכי קתני [8]אכל תרומה טמאה משלם כל דהו אכל תרומה טהורה משלם חולין טהורין שילם חולין טמאים סומכום אומר משום ר' מאיר בשוגג תשלומיו תשלומין במזיד אין תשלומיו תשלומין וחכ"א [9]בין בשוגג בין במזיד תשלומיו תשלומין וחוזר ומשלם חולין טהורין והא הכא דמדאורייתא תשלומי מעליא הוי דאי מקדש בהו כהן אשה תפסו לה קידושי ואמור רבנן אין תשלומיו תשלומין וקשרינן אשת איש לעלמא מאי אין תשלומין תשלומין דקאמר רבי מאיר דבעי למיהדר שלומי חולין טהורין אי הכי סומכום היינו רבנן אמר רב אחא בריה דרב איקא קנסו שוגג אטו מזיד איכא בינייהו תא שמע [10]דם שנטמא וזרקו בשוגג הורצה במזיד לא הורצה והא הכא דמדאורייתא ארצויי מרצה דתניא [11]על מה הציץ מרצה על הדם ועל הבשר ועל החלב שנטמא בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון בין ביחיד בין בצבור ואמרי רבנן לא הורצה וקא הדר מעייל חולין לעזרה אמר רבי יוסי בר חנינא מאי לא הורצה דקאמר [12]להתיר בשר באכילה אבל בעלים נתכפרו בו סוף סוף קמתעקרא אכילת בשר וכתיב [1]ואכלו אתם אשר כפר בהם מלמד [7]שהכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים [8]א"ל שב ואל תעשה שאני אמר**

ואוכלת בגינו תרומה בתרומה דרבנן ת"ש אכל תרומה טמאה משלם חולין טהורים שילם חולין טמאים סומכום אומר משום ר' מאיר בשוגג תשלומיו תשלומין במזיד אין תשלומיו תשלומין וחכמים אומרים אחד זה ואחד זה תשלומיו תשלומין וחוזר ומשלם חולין טהורין והוינן בה במזיד אין תשלומין תבא עליו ברכה דאכל מיניה מידי דלא קחזי ליה בימי טומאתו וקא משלם מידי דקחזי ליה בימי טומאתו ואמר רבא ואמרי לה כדי חסורי מיחסרא והכי קתני [8]אכל תרומה טמאה משלם כל דהו אכל תרומה טהורה משלם חולין טהורין שילם חולין טמאים סומכום אומר משום ר' מאיר בשוגג תשלומיו תשלומין במזיד אין תשלומיו תשלומין וחכ"א [9]בין בשוגג בין במזיד תשלומיו תשלומין וחוזר ומשלם חולין טהורין והא הכא דמדאורייתא תשלומי מעליא הוי דאי מקדש בהו כהן אשה תפסו לה קידושי ואמור רבנן אין תשלומיו תשלומין וקשרינן אשת איש לעלמא מאי אין תשלומין תשלומין דקאמר רבי מאיר דבעי למיהדר שלומי חולין טהורין אי הכי סומכום היינו רבנן אמר רב אחא בריה דרב איקא קנסו שוגג אטו מזיד איכא בינייהו תא שמע [10]דם שנטמא וזרקו בשוגג הורצה במזיד לא הורצה והא הכא דמדאורייתא ארצויי מרצה דתניא [11]על מה הציץ מרצה על הדם ועל הבשר ועל החלב שנטמא בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון בין ביחיד בין בצבור ואמרי רבנן לא הורצה וקא הדר מעייל חולין לעזרה אמר רבי יוסי בר חנינא מאי לא הורצה דקאמר [12]להתיר בשר באכילה אבל בעלים נתכפרו בו סוף סוף קמתעקרא אכילת בשר וכתיב [1]ואכלו אתם אשר כפר בהם מלמד [7]שהכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים [8]א"ל שב ואל תעשה שאני אמר

אכל תרומה טמאה משלם כו'. בתרומה לא שייך לפוטרו משום דקס ליה בדרבה מייה אפילו לגבי דאית ליה (בכתובות דף ל:) אליבא דר' נחוניא בן הקנה דאפילו במיתה בידי שמים הוא עושה כמיתה בידי אדם לתשלומין דשאני תרומה דגלי קרא בהדיא ויסף חמישיתו עליו ועוד מ"ר ילחק דתשלומין דתרומה לכפרה קאתו ולא שייך קס ליה בדרבה מייה כדאמר במסכת תרומות (פ"ז משנה ד) שאפי' אם רצה הכהן למחול אינו יכול למחול ואפי' אכל תרומה משל עצמו מפריש קרן הראוי להיות קדש לעצמו וכן משמע בפרק כל שעה (פסחים לג. ושם) דלרבי יוסי דשרי חמץ בפסח בהנאה דהאוכל תרומת חמץ בפסח במזיד פטור מן התשלומין לרבי נחוניא בן הקנה אבל בשוגג חייב אע"ג דלא גלי קרא בברכת אלא משום דבשוגג אתו תשלומין לכפרה ואפשר דאם אכל תרומה במזיד שיפטור לרבי נחוניא בן הקנה משום דבמזיד לא אתו לכפרה שהרי הכהן יכול למחול כדתנן במסכת תרומות (פ"ז מ"ח) א"נ מיחייב משום דמדאגבהה קנייה כדאמר בחלו ערות (כתובות דף לח: ושם): **בשוגג תשלומיו תשלומין כו'.** אין לפרש הא שוגג ומזיד אאכילה קאי כדפירש ריב"ן אבל התשלומין הם במזיד דאם כן במזיד אמאי אין תשלומיו תשלומין דאפילו

סודין יכול לשלם דתשלומין אין נעשין קדש אלא נראה לר"י דשוגג ומזיד אתשלומין קאי כדפירש בקונטרס והיא דקאמר והוינן בה במזיד אין תשלומיו תשלומין תבא עליו ברכה כו' אע"ג דכי משלם חולין טמאים נעשין תרומה טמאה מכל מקום תבא עליו ברכה דנפסד הוא שמשלם יותר ממה שהפסיד לכהן: **חסורי** מיחסרא כו' אכל תרומה טהורה כו'. וא"ת אי לפי דמיס משלם כשמשלם כאן חולין טמאין אמאי תשלומיו תשלומין והלא הן נעשין תרומה טמאה ואינם שוים כתרומה טהורה שאכל ויש לומר דמשלם חולין טמאים כל כך דכשנעשין תרומה טמאה יהיו שוים להסקה כתרומה טהורה שאכל ומכל מקום קנסינן ליה כשמשלם במזיד אע"פ ששוים כדמי תרומה משום דמשלם מידי דלא קפיץ עליה זצינא: **אזיל** כהן ומקדש אשה כו'. וא"ת ולמה אינו מקדקד דמדאורייתא תשלומיו תשלומין ונעשית תרומה וקאמרי דבנן לאינן תשלומין והוי חולין ושריין לזרים ואמר ר"י דהוה מצי למימר דאין תשלומיו דקאמר היינו לגבי הא דהדרי למרייהו ולעולם תרומה הוו וא"ת ומאי מדקדק מקידושין דלמא היינו משום דספקר ב"ד היה הפקר כדאמר לעיל (דף פט:) ואמר ר"י דהכא אין שייך לומר כן דמה פשע כהן שיש לנו להפקיר ממונו: **והא** הכא דמדאורייתא ארצויי מרצה דתנן על מה הציץ מרצה כו'. תימה דהקומץ רבה (מנחות כה:) ובכילד לולין (פסחים פ: ושם) פריך להו אהדדי ומשני דבינא ורב שילא חד אמר טומאה בין בשוגג בין במזיד זריקתו בשוגג הורלה במזיד לא הורלה וחד אמר איפכא והכא משמע דחדא מתניתין אייר מדאורייתא וחדא מדרבנן ואומר ר"י דהתם לא מצי לשנויי דהך דקתני בין במזיד בין בשוגג היינו מדאורייתא אבל מדרבנן במזיד לא הורלה דמשמע כיון דקתני סתמא דפסק הלכה אתא לאשמועינן דבין בשוגג בין במזיד מרלה אפילו מדרבנן והכא מוכח נמי שפיר דמאחר דקתני דלית מרלה בין בשוגג בין במזיד אטומאה או אזריקה לאר כדאית ליה ולמר כדאית ליה מדאורייתא ליכא לפלוגי ומרלה בתרוייהו בין בשוגג בין במזיד ונראה לר"י דבהא סברא פליגי דמר סבר דבטומאה איכא למיקנס טפי במזיד דהוי אתחלתא דפסולה ולא עביד נמי מלוה בשעה שמטמא ומר סבר בזריקה שייך למיקנס טפי שמקריב דבר טמא לגבוה וזילא מילתא טפי:

ועל הבשר. למאן דאמר (פסחים עז.) יש דם אע"פ שאין בשר נפקא מינה במה שהלין מרלה על הבשר דמשו ליה כי טהור למיקבעי בפיגול ולאפוקיה מידי מעילה כדמפרש בפ' כילד לולין (שם עח. ושם) אבל להתיר בשר באכילה לא מהני רילוי לין כדמוכח התם: **בין ביחיד בין בצבור.** כמאן דאמר טומאה דחויה בצבור (אלא) [9]למאן דאמר הותרה בצבור לא בעי לין לרלויי כדמוכח בכילד לולין (שם): כולהו

לכהן גדול דהתם רבנן הוא דקנסוה דלא יפר אבל אלמנה לכהן גדול כי היכי דלא קנסוה בכתובתה דהא יש לה כתובה כדאמר לעיל (דף פה.). ה"נ לא קנסוה בהפרת נדריה:

ואוכלת בגינו תרומה בתרומה דרבנן. ולא בעי לאוקומי אפי' בתרומה דאורייתא ומשום דקטן אוכל נבילות הוא דהא בעיא היא בפ' חרש (לקמן קיג: וקיד. ושם) אי בית דין מצווין להפרישו או לא ולא איפשיטא ועוד דאוכלת בגינו משמע דאפי' כי גדלה אוכלת מכח זה אע"פ שעדיין לא בעל:

אכל תרומה טמאה משלם כו'. בתרומה לא שייך לפוטרו משום דקס ליה בדרבה מייה אפילו לגבי דאית ליה (בכתובות דף ל:) אליבא דר' נחוניא בן הקנה דאפילו במיתה בידי שמים הוא עושה כמיתה בידי אדם לתשלומין דשאני תרומה דגלי קרא בהדיא ויסף חמישיתו עליו ועוד מ"ר ילחק דתשלומין דתרומה לכפרה קאתו ולא שייך קס ליה בדרבה מייה כדאמר במסכת תרומות (פ"ז משנה ד) שאפי' אם רצה הכהן למחול אינו יכול למחול ואפי' אכל תרומה משל עצמו מפריש קרן הראוי להיות קדש לעצמו וכן משמע בפרק כל שעה (פסחים לג. ושם) דלרבי יוסי דשרי חמץ בפסח בהנאה דהאוכל תרומת חמץ בפסח במזיד פטור מן התשלומין לרבי נחוניא בן הקנה אבל בשוגג חייב אע"ג דלא גלי קרא בברכת אלא משום דבשוגג אתו תשלומין לכפרה ואפשר דאם אכל תרומה במזיד שיפטור לרבי נחוניא בן הקנה משום דבמזיד לא אתו לכפרה שהרי הכהן יכול למחול כדתנן במסכת תרומות (פ"ז מ"ח) א"נ מיחייב משום דמדאגבהה קנייה כדאמר בחלו ערות (כתובות דף לח: ושם): **בשוגג תשלומיו תשלומין כו'.** אין לפרש הא שוגג ומזיד אאכילה קאי כדפירש ריב"ן אבל התשלומין הם במזיד דאם כן במזיד אמאי אין תשלומיו תשלומין דאפילו

מה הציץ מרצה על הדם ועל הבשר ועל החלב שנטמא בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון בין ביחיד בין בצבור ואמרי רבנן לא הורצה וקא הדר מעייל חולין לעזרה אמר רבי יוסי בר חנינא מאי לא הורצה דקאמר [12]להתיר בשר באכילה אבל בעלים נתכפרו בו סוף סוף קמתעקרא אכילת בשר וכתיב [1]ואכלו אתם אשר כפר בהם מלמד [7]שהכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים [8]א"ל שב ואל תעשה שאני אמר

אזיל כהן ומקדש אשה כו'. וא"ת ולמה אינו מקדקד דמדאורייתא תשלומיו תשלומין ונעשית תרומה וקאמרי דבנן לאינן תשלומין והוי חולין ושריין לזרים ואמר ר"י דהוה מצי למימר דאין תשלומיו דקאמר היינו לגבי הא דהדרי למרייהו ולעולם תרומה הוו וא"ת ומאי מדקדק מקידושין דלמא היינו משום דספקר ב"ד היה הפקר כדאמר לעיל (דף פט:) ואמר ר"י דהכא אין שייך לומר כן דמה פשע כהן שיש לנו להפקיר ממונו: **והא** הכא דמדאורייתא ארצויי מרצה דתנן על מה הציץ מרצה כו'. תימה דהקומץ רבה (מנחות כה:) ובכילד לולין (פסחים פ: ושם) פריך להו אהדדי ומשני דבינא ורב שילא חד אמר טומאה בין בשוגג בין במזיד זריקתו בשוגג הורלה במזיד לא הורלה וחד אמר איפכא והכא משמע דחדא מתניתין אייר מדאורייתא וחדא מדרבנן ואומר ר"י דהתם לא מצי לשנויי דהך דקתני בין במזיד בין בשוגג היינו מדאורייתא אבל מדרבנן במזיד לא הורלה דמשמע כיון דקתני סתמא דפסק הלכה אתא לאשמועינן דבין בשוגג בין במזיד מרלה אפילו מדרבנן והכא מוכח נמי שפיר דמאחר דקתני דלית מרלה בין בשוגג בין במזיד אטומאה או אזריקה לאר כדאית ליה ולמר כדאית ליה מדאורייתא ליכא לפלוגי ומרלה בתרוייהו בין בשוגג בין במזיד ונראה לר"י דבהא סברא פליגי דמר סבר דבטומאה איכא למיקנס טפי במזיד דהוי אתחלתא דפסולה ולא עביד נמי מלוה בשעה שמטמא ומר סבר בזריקה שייך למיקנס טפי שמקריב דבר טמא לגבוה וזילא מילתא טפי:

ועל הבשר. למאן דאמר (פסחים עז.) יש דם אע"פ שאין בשר נפקא מינה במה שהלין מרלה על הבשר דמשו ליה כי טהור למיקבעי בפיגול ולאפוקיה מידי מעילה כדמפרש בפ' כילד לולין (שם עח. ושם) אבל להתיר בשר באכילה לא מהני רילוי לין כדמוכח התם: **בין ביחיד בין בצבור.** כמאן דאמר טומאה דחויה בצבור (אלא) [9]למאן דאמר הותרה בצבור לא בעי לין לרלויי כדמוכח בכילד לולין (שם): כולהו

מוסף רש"י

אכל תרומה. בשוגג ואפילו טמאה, **משלם חולין טהורים.** ולקמן פריך אמאי משלם טהורין. האוכל תרומה שוגג אינו משלם מעות אלא תבואה ואינו משלם תרומה אלא חולין מתוקנין ועל ידי תשלומין הן נעשין תרומה שנאמר (ויקרא כב) ונתן לכהן את הקדש, על ידי נתינתו נעשו קודש, אלמא דבר הראוי לאוכל עליו שם תרומה בעינן ולא מעות, אבל האוכלה מזיד משלם מעות (גיטין נד:). **בשוגג.** אם בשוגג שילם שלא היה יודע שהן טמאין, **תשלומיו תשלומין.** ופטור נאלו והן נעשין תרומה טמאה כמה שאכל, **במזיד אין תשלומיו תשלומין.** ולקמן פריך אמאי (שם). **אחד זה ואחד זה.** שוגג ומזיד, **תשלומיו תשלומין.** והן נעשין תרומה וממון כהן ואם קדש בהן אשה מקודשת, **וחוזר ומשלם חולין טהורין.** משום קנס ואינן נעשין תרומה (שם). **והוינן בה במזיד אין תשלומין.** אמאי קנסת ליה אמזיד דהמי תשלומין, הא לא הזיד בתשלומין גרועין, **דאכל מיניה.** תרומה טמאה דלא מצי למיכל בימי טומאתה, **דהאוכל תרומה בטומאת הגוף במיתה ואפילו היא טמאה, וקמשלם ליה.** מולין טמאים דחזו ליה בימי טומאתה ואע"ג דסוף סוף הן נעשין תרומה ולא חזו ליה דהא טמאה היא, מיהו חולין טמאין מיכון לשלומי ולא ידע דהסם נעשין תרומה (שם). **ואמרי לה כדי.** סם מכס (שם פה:). **משלם כל דהו.** בשוגג **תשלומיו תשלומין.** דהא אוכל תרומה שוגג לפי מדה משלם ולא לפי דמיס, ואע"ג דהך טמאה גרועא מהאיא דאכל, **תשלומין** הן מדאורייתא ורבנן נמי לא קנסוהו דאיהו בתשלומין, במזיד. שידע שטמאין הן, **אין תשלומיו תשלומין.** דקנסוהו רבנן שמתכהן לבפסיל כהן (שם). **הורצה.** קרבן נבעלים דמרלה אין (פסחים טז:) דהלין מרלה ומותר בשר באכילה (גיטין נד:). **במזיד לא הורצה.** להיות בשר קרבן נאכל לכהנים דקנסוה הוא, אבל בעלים נתכפרו, דסיון דמדאורייתא מרלי נמי אמזיד לא מלו רבנן למימר ליה זל לאיתי חולין לעזרה (פסחים טז: ע"פ הגמ' דלהלן וכעי"ז ביומא ז. וזבחים מה:) **והן זריקת מזיד אינה** דבבנן הוא, דמדאורייתא מרלי נמי אמזיד לא מלו רבנן למימר ליה זל לאיתי חולין לעזרה (יומא ז.). **על הדם ועל הבשר ועל החלב.** כין שנטמא הדם כין שנטמא הבשר כין שנטמא החלב הלין מרלה, ולא שיאכל בשר טמא נאכל, דלין לין מעוכר ודוחה לא תעשה דזהבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל, אלא לר' יהושע אינטריך דאתר כיולל לולין (פסחים עח.) אם אין בשר אין דם, דקתמר הכא ה"מ בשיאכל בשר חוץ למזבחא אבל אין לין מרלה על הזיאת אז אבל הבשר, אבל נטמא בשר קודש זריקת דם הלין מרלה עליו להתיר דם לזריקה (פסחים טז:). **בין באונס בין ברצון.** מזיד ולולן אחד הוא אבל נבי שוגג שייך מזיד ונבי אונס שייך לולן ושוגג ואונס תרי מילי נינהו (שם). שוגג, קסבור אין קרבנות מקבלין טומאה, אונס שנטמא בעל כרחו, אבל מזיד ולולן חדא מילתא היא, אלא אילי דתני אונס תני לולן (מנחות כה:). **בין ביחיד.** בקרבן יחיד (פסחים שם). **ואכלו אותם.** **את הקדשים, אשר כופר בהם.** כי היכי דתהוי כפרה שלמה (לעיל מ.) כתב כפרה נבי אכילה לגמרא לתף בתלתא תנאים כפרה (פסחים נט:). **שב ואל תעשה שאני.** דכל דבר שאמרו לך ב"ד שב ואל תעשה עשה זו שבתורה ואלו טעם לדבריהם, אין זה עוקר דבר מן התורה לגמרא מיעקר ולא אינו עקר לה ביחיד (מנחות מ.).

עין משפט נר מצוה

לב א ב מיי' פ"י מהל' תרומות הל' כ:
לג ג ד מיי' פ"ד מהל' גזילה ואבידה הל' ז ופ"ד מהלכות קרבן פסח הלכה ב:

תורה אור השלם

1. וְאָכְלוּ אֹתָם אֲשֶׁר כּُפַּר בָּהֶם לְמַלֵּא אֶת יָדָם לְקַדֵּשׁ אֹתָם וָזָר לֹא יֹאכַל כִּי קֹדֶשׁ הֵם:
שמות כט לג

תוספות ישנים

תבא עליו ברכה דאכל מידי דלא חזי ליה בימי טומאתו וקא משלם מידי דחזי ליה בימי טומאתו. ופ"ה ואע"ג דהתשלומין נעשין תרומה ואם כן הוא מידי דלא חזי ליה בימי טומאתו שהרי הוי תרומה טמאה מ"מ אינו איכון לשלם דבר דחזי יותר ממה שאכל, וקשה דמה לנו בכוונתו מ"מ לא חזי וי"ל דבמזיד ר"ל מזיד מן האכילה והשתא ניחא שפיר דחזי למיכל בימי טומאתו משום דבמזיד אין התשלומין נעשין תרומה ולא נהניא דאכל מעכ"ג שהוא מספיק עצמו יותר ממה שהספיק הכהן כי את אשר הוא משלם הוה חזי בימי טומאתו כל זמן שהיה בידו ואת אשר הספיק הכהן לא חזי ביד הכהן רק להסקה: **שילם** חולין טמאין סומכום אומר משום ר' מאיר בשוגג תשלומיו תשלומין פ"ה משום דלפי מדה משלם דאי לפי דמיס לא היו תשלומין שהרי נעשין תרומה ולא נהניא דמשמע בפרק כל שעה גבי לפי מדה משלם דלא אמרינן לפי מדה משלם אלא להאמיר גבי אכל גרוגרת וכו' וי"ל דמיירי שישלם כל כך מן החולין טמאין שמועילין אך להיקפ כמו התרומה הטהורה שאכל ומ"מ במזיד אין תשלומיו תשלומין דאכל מידי דקפץ עליה זצינא ונקא משלם מידי דלא קפיץ עליה זצינא: **והא** הכא דמדאורייתא תשלומין מעליא הוא אי אכל כהן ומקדש בהו אשה קדושי קדושין. וא"ת ולמה לי למימר כל כך לימא והא הכא דמדאורייתא תשלומין מעליא הוא והוי תרומה ואסורין לזרים ואמרי דבנן אין תשלומיו תשלומין והוי חולין ושריין לזרים. וי"ל אי הוה אמרינן הכי הוה מצי לשנויי דר"ל אין תשלומיו תשלומין לענין שלא יאסרו לכהן אלא יחזרו ליד הבעלים ויהיו בידם תרומה ולא יוכל זר לאוכלם ועל כן מתריך הספר דמדאורייתא תשלומין מעליא הוו וקדושי קדושין ורבנן אמרי דאין תשלומיו תשלומין שלא יהיה לכהן חלק בהן וא"כ אין קדושי קדושין וא"ת משום הכי יש כח בכהן לעקור הקדושין שמפקיעים ב"ד הממון ומפקיעין הקדושין ויש לאל יהם דהא אמרינן הפקר ב"ד היה הפקר וי"ל דלא שייך לומר הפקר ב"ד הפקר אלא היכא שהוא פושע ומפקיריס ב"ד ממונו אבל הכא הכהן לא פשע כלל ולמה יפקיעו ב"ד ממונו: